

TRANS*VERSALS

vivències i dissidències

Note1: #MamiTincUnaPregunta #Respostes #Amor

Note2: #CulpaCulpaCulpa #MilPossibilitats #Transits #NB

Note3: #TeixintXarxes #FamiliaCuir #Marges

Note4: #PermetrensSer #Cossos #DeLaMa

Note5: #Interseccionadi #InfanciesTrans* #Ferides

Note6: #Miralls #QueEmPassa #Disforia #MagradoMarika

Note7: #Festa #EnTetes #MiradesAlienes

Us convidem a gaudir de la recollida de diferents veus i experiències que permeten repensar de manera crítica sobre els processos de trànsit que habitem com a adolescents i joves.

Ens interessa posar al centre del debat el desenvolupament d'infàncies i adolescències trans* lliures des d'un acompanyament respectuós i basat en la garantia de drets humans, a fi de contribuir al fet que tinguin un desenvolupament ple i harmoniós, i a construir comunitats més justes i igualitàries.

En la societat operen múltiples estructures d'opressió de manera simultània, l'adultcentrisme és una de les més invisibilitzades. Aquesta jerarquitzaació de les persones per la seva edat posiciona a les infàncies i adolescències en el nivell inferior, exercint control i dominació sobre elles.

Avui volem aportar el nostre granet de sorra per promoure la vivència de processos de trànsits lliures, saludables i positius. Desitgem convidar a la reflexió perquè es reconeixin vides que existeixen i que necessiten ser acompanyades, estimades i respectades.

TRANS*VERSALS
vivències i dissidències

Bé, mai se m'ha donat bé començar relats, sempre he estat més d'escriure cartes o cançons, però el motiu val la pena. Llavors... Per on començar? Potser remuntar-nos a l'inici de la meua vida és la millor manera. Quan tenia uns dos anys, en sortir de la guarderia, com cada tarda, la meua mare va venir a buscar-me i vaig deixar anar el que es va convertir en el primer enigma sense resoldre per a ella sobre qui soc.

—Quan em sortirà penis com a la resta de nens?— li vaig preguntar.

La meua mare no em va fer molt de cas i, avui dia, s'ha adonat del seu error aquella tarda. Amb el pas dels anys va arribar primària i, amb ella, el bullying, els meus dubtes, els milers de preguntes sense resposta, les pors i les nits resant al mirall per a despertar l'endemà, sent per fi un noi (una pista: no era tan fàcil com somiava). Quan aquests moments convulsos van acabar, va arribar l'ESO i, amb ella, el despertar del meu veritable jo. Després de 2 anys eters, en els quals milers de preguntes seguien sense resposta, vaig poder començar a entendre per què em sentia així.

Al principi em feia una por atroç dir-l'hi a la meua mare, em preocupava que em donés l'esquena, que no m'entengués o que fes un drama d'això, però quan em vaig atrevir a dir-li-ho vaig saber que totes aquestes pors eren irracionals. La frase de la meua mare va ser: "Tenint un cosí marieta i una cosina lesbiana als quals adoro, a tu que ets el meu fill, per què anava a donar-te l'esquena per ser trans i bi?" Després d'aquest moment sols vaig poder abraçar-la i plorar, encara que per primera vegada, aquesta mar de llàgrimes significava felicitat.

BIG SMILE

Mai he tingut clara la forma en la qual estic transitant. No obstant això, un sentiment que m'acompanya des del principi és la culpa. Culpa per demanar a la gent que m'envolta que em tractin amb altres pronoms, amb un altre nom, etc.

Personalment, sempre vaig tenir clar que m'identificava i em vivia com un noi. D'adolescent va ser quan vaig començar a dubtar en ser qüestionat constantment, ja que se'm llegia com a "noia lesbiana masculina". Durant un temps em vaig sentir còmode habitant-me des de la lesbianitat (en aquell moment no coneixia la possibilitat de transitar).

A la universitat, vaig començar a tenir accés i informació sobre persones trans i les seves trajectòries. Quan veia els trànsits d'altres nois trans, sentia que jo no acabava d'encaixar, ja que tenia clar, per exemple, que no volia operar-me ni volia tenir barba (i en els trànsits que veia semblava "un deure").

Passats uns anys em vaig topar amb el terme no binari i vaig sentir que m'encaixava íntegrament. Vaig decidir provar les hormones i vaig estar un any i mig hormonant-me en microdosi. Ho vaig deixar durant un any i ara tornaré a reprendre-ho.

Després d'anys, avui sé que m'identifico com una persona no binària trans masculina bisexual.

IR

Ser trans m'ha ajudat a entendre també les relacions d'una altra forma. Sento que al no haver tingut un marc eròtic i romàntic amb el qual poder identificar-me, m'ha generat molt de dubte, incertesa i fins i tot dolor en alguns moments, però que, d'altra banda, he tingut la sort de trobar comunitat i teixir xarxes des del trans i cuir, en les quals ens estem construint el nostre propi marc. Estic aprenent al costat d'altres, a donar forma a l'amor, al desig i al sexe, des de la tendresa, des del desitjar-nos monstruoses. Sanant les ferides d'haver estat titllades com a indesitjables i relegades als marges. Em sento cuidadi per les meves amistats i altres vincles, en definitiva, per la família que he triat i que m'han triat, no malgrat ser trans, sinó per ser.

T. HACHE

La vida a vegades és meravellosa. Per a mi ho va començar a ser quan vaig fer el pas, de la mà de la meva parella d'aquell moment i de les meves amigues, a canviar el meu nom, el meu pronom, expressar-me de manera femenina. Mai m'havia permès això, ho feia d'amagat. Poc a poc, amb el temps, vaig anar acceptant el meu cos, els meus genitals...

Ser una dona trans no és fàcil, però quan aconsegueixes superar les barreres, pròpies i alienes, sents que estàs en el camí correcte, la teva vida cobra sentit, tot flueix com una mar amb ones calmes que t'abracen.

MARIPILI 2.0

Soc una persona trans no binària, de 26 anys, i avui dia estic en procés de trànsit, encara que crec que sempre s'hi està. La primera disfòria la vaig tenir fa 4 mesos i no entenia el que em passava. Ara com ara, per a mi la disfòria és no trobar-me, no saber qui soc.

Mirar-te en un mirall i no reconèixer-te em sembla una sensació molt heavy. M'intento convèncer que és igual com et vegi la gent, però molesta quan no t'és igual com et veus tu. Llavors em poso a pensar per què quan m'observo no m'agrado o no em trobo, i és quan no entenc què m'està passant.

Costa escriure això sense que em posi a plorar, però crec que és necessari. Estic provant amb tot, però em costa moltíssim presentar-me en masculí o dir el meu nou nom. Em fereixo i això fa que estigui pitjor. Sento que, si no ho nomeno, el camí es fa molt més llarg. Encara que també crec que això és un procés al qual primer m'haig d'adaptar jo, però no m'adapto si no li poso força i energia. I així vaig. De normal em costa treure energia per al meu dia a dia, per la qual cosa, si un dia no puc treure-la per a això, tampoc em matxaco. Però em fot.

En els pocs llocs en els quals em sento lliure és quan socialitzo amb les meves amigues en pubs de marikes i bolleres. Em poso el binder i em sento una marika més. Només des d'aquí puc treure aquest punt de feminitat, que ni per casualitat he volgut treure mai. Perrejar, zorrear... En definitiva, treure el meu costat femení a través de lo marika em dona una mica més de l'energia que necessito per a reconèixer-me.

ORI

Dins meu existeix una incomoditat: “Lo trans, no transita”. Recordo una festa de l’Orgull Crític, en aquell moment estava sortint de l’armari trans des de lo bajini. Aquella nit el pet era ben alt, i record el meu dubte intern en veure als meus compis amb binder (una cosa amb la qual no em sento còmode). Podia o havia de treure’m la samarreta en aquell espai segur? Soc conscient que aquesta llibertat està, però la meva realitat a vegades em supera. Tenint un cos normatiu que m’acompanya com a persona no binària, no són poques les vegades que he considerat operar-me, perquè l’opressió de dues boles de carn sota la samarreta m’abruma. Una cosa destacable és que sempre que surto de festa solc portar camisa de botons. Així com van pujant els graus d’alcohol en el meu cos, vaig descordant botons de la camisa. Aquelles persones que em coneixen ja saben que aquesta camisa acabarà tirada en un racó de l’espai, despojada i abandonada.

L’endemà al matí, amb migranya i ressaca mentre m’enfonsava a la banyera, no podia evitar sentir els ulls de persones que no em coneixen mirant-me amb el prisma equivocat. Potser és la meva pròpia pressió per ser políticament correcte, per no voler ofendre a ningú si em trec la samarreta, sent conscient que tinc dos pits i habito espais amb dones trans*.

No vull fer abús de privilegis o simplement em fa vergonya tenir aquestes dues boles en mi, per què m’han fet creure que si les tinc “soc dona”? Em plantejo com aquesta càrrega em pesa menys amb quatre copes i una camisa de botons.

OLENE

AGRADECIMIENTOS

Big Smile, Ir, T. Hache, Maripili 2.0, Sol, Ori, Olene

Gràcies a totes les persones que ens heu enviat relats, les vostres vivències i mirades han estat un punt de partida i una inspiració per a construir aquest Fanzine.

Il·lustracions: @maldulls

Maquetació: @vicky_cuello

Pots enviar-nos les teves històries i vivències a través de:
sexus@abd-ong.org

TRANSVERSALS
vivències i dissidències

+INFO

Un programa de:

Amb el suport de:

Amb la col·laboració de:

#TRANSvivènciesidissidències